

Hnutí Pro život

WWW.PROLIFE.CZ

02/00

- 1 ÚVODNÍ ZPRÁVY
- 3 BDĚTE A MODLETE SE...
- 4 LÉKAŘI, ZAMYSLETE SE!
- 5 KÁZÁNÍ MONS. PHILLIPA REILLYHO
- 9 JAK REAGOVAT NA... ?
- 10 Z VAŠICH DOPISŮ
- 13 BRAVO, PANE POSLANČE
- 14 PŘEDEVŠÍM POTŘEBUJE KOPEC LÁSKY

Milí přátelé,

s tradičním velkým zpožděním vám posíláme v pořadí již šesté číslo oběžníku zaměřeného na výměnu informací, týkajících se ochrany lidského života. Toto číslo je věnováno především různým svědectvím, sestaveným z vašich dopisů. Jsme moc rádi, že nám píšete, neboť Vaše zkušenosti jsou často účinným varováním pro druhé. Otiskneme-li nějaké svědectví z USA, nikdy neosloví tak jako svědectví maminky ze Šumavy. Posilejte nám, prosíme, i nadále vaše zkušenosti, aby se dostaly ve správný čas do správných rukou.

DALŠÍ ZPRÁVY

EVROPSKÝ KONGRES HNUTÍ PRO ŽIVOT

Začátkem dubna jsme se zúčastnili Evropského kongresu hnutí pro život ve španělské Granadě, pořádaného Papežskou radou pro rodinu a místním arcibiskupstvím. Měli jsme možnost inspirovat se materiály evropských pro-life organizací a navázat osobní kontakty. Bližší informace o přednáškách jsme zpracovali do časopisu Mezinárodní Report (6/2000).

SETKÁNÍ S OTCEM KARDINÁLEM

26.6.2000 se zástupci Hnutí Pro život ČR setkali s kardinálem Miloslavem Vlkem. Jelikož úzce spolupracujeme s mnoha farnostmi v celé republice, chtěli jsme otci kardinálovi představit charakter naší činnosti. Kromě tohoto setkání jsme se měli možnost osobně seznámit s Mons. Kočišem (generální vikář řecko-katolické církve), Mons. F. Radkovským, Mons. J. Paďourem, OFMCap a v neposlední řadě s arcibiskupem K. Otčenáškem. Rádi bychom se obdobně setkali i s ostatními nejvyššími představiteli našich diecézí a samozřejmě i ostatních církví.

NOVELA POTRATOVÉHO ZÁKONA

Poslanec KDU-ČSL JUDr. Ing. Jiří Karas by rád snížil počet zabitých nenarozených dětí pomocí novely stávajícího potratového zákona. Bohužel není schopen najít dostatečnou podporu pro úplný zákaz provádění potratů, proto jde cestou zpříšňování legislativy. Cílem jeho iniciativy v delším časovém horizontu je prosazení tzv. polského modelu, kde jsou potraty prakticky zakázány s výjimkou ohrožení života matky a v případech znásilnění a incestu. JUDr. Karas nás požádal o radu, jakými způsoby zpříšnit stávající potratový zákon. Zpracovali jsme přibližně deset možností a uvidíme, které z nich se podaří prosadit. Prosíme vás o modlitby, aby tato iniciativa přinesla dobré ovoce a aby se aktivně zapojilo co nejvíce poslanců (hlavně z poslaneckého klubu KDU-ČSL a také z dalších parlamentních stran).

(pokračování na str. 2)

CENAP, Trnitá 8, 602 00 Brno, tel./fax: 05-43254891

pořádá víkendový kurz

PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ A VÝCHOVY K RODIČOVSTVÍ

Termín: 20.-21.10., 17.-18.11., 8.-9.12.2000 (pátek 17-19 hod., sobota 9-17 hod.)

Místo: prostory Poradny PPR, Trnitá 8, 602 00 Brno

V kurzu budou použity materiály německých a rakouských psychologů, pedagogů a gynekologů. Po absolvování záladní části kurzu je možné pokračovat v instruktorské části (leden 2000). Úspěšní absolventi mohou působit jako instruktoři PPR.

Základní část kurzu: Principy PPR s důrazem na symtoterální metodu, použití PPR ve zvláštních situacích (nemoc, směny, kojení, vysazení hormonální antikoncepce), atd.

Instruktorská část: Orientace v nedostatečných záznamech, při více rušivých okolnostech, příprava snoubenců, atd.

Rakouský biskup Andreas Laun zve na seminář „**Humane Vitae pro lékaře**“

29.9.-1.10.2000, Salzburg

Přednášející: Mons. Dr. Andreas Laun, Dr. Rudolf Ehemann, Dr. Joseph Rötzer a další

Blíže informace: MUDr. Ludmila Lázníčková, Trnitá 8, 602 00 Brno, tel./fax: 05-43254891

NĚMÝ VÝKŘIK

Od Centra pro rodinu v Olomouci jsme nakoupili sto videokazet „Němý výkřik“, které jsou vhodné pro promítání na školách, ve společenstvích apod. „Nekrvavým“ způsobem je zde vysvětlen způsob provedení potratu a jsou zmíněny i související dopady na společnost. Film natočil a slovem provází Dr. Bernard Nathanson, bývalý ředitel největší potratové kliniky v USA, který je zodpovědný za 75 000 potratů. Koncem sedmdesátých let pochopil hrůzu svého povolání a stal se horlivým ochráncem nenarozených dětí.

Krátká poznámka: 14.3.2000 se na půdě Poslanecké sněmovny uskutečnil seminář Společnosti pro plánované rodičovství a sexuální výchovu (čelnými představiteli jsou MUDr. R. Uzel a MUDr. J. Zvěřina) pod záštitou JUDr. P. Buzkové. Seminář měl za cíl ospravedlnit potratovou praxi v ČR. Na semináři se několik účastníků (zvláště MUDr. Uzel) razantně vyslovilo proti filmu "Němý výkřik" a to zvláště proti promítání mládeži. Tento odpor a strach nás mimo jiné inspiroval k distribuci této videokazety.

POŘAD KOTEL

Počátkem května jsme se zúčastnili natáčení pořadu Kotel na téma potraty. JUDr. Ing. J. Karas, kterému jsme se snažili poskytnout odborné informační zázemí, v pořadu velmi účinně obhajoval právo nenarozených dětí na život. K našemu překvapení obecnost z velké většiny podporovalo pro-life hodnoty, takže pořad ve finále vypadal jako setkání pro-life aktivistů zamýšlejících se nad výhodami PPR. Blíže viz. článek na straně 13.

PETIČNÍ ARCHY

V červnu jsme petičnímu výboru Poslanecké sněmovny předali první část podpisových archů podporujících Deklaraci práv počatého dítěte. Tyto archy obsahovaly téměř pět tisíc vašich podpisů. Nyní očekáváme pozvání JUDr. Svobody (předsedy petičního výboru a poslance KDU-ČSL) k jednání petičního výboru, který by se měl peticemi zabývat po vyjádření příslušných ministerstev. V případě, že jednání dopadne negativně, máme připraveno dalších několik tisíc vašich podpisů. Bohu díky za ně!

Všechny vás srdečně zdravíme a přejeme vám a vašim rodinám hojnost Božího požehnání a milost.

Za redakci Kateřina & Radim Ucháčovi

BDĚTE A MODLETE SE...**Michaela Prentisová**

Z materiálů, které dostáváte a případně také přes internet jste svedly živé pracovní aktivity omlazeného Hnutí Pro život. Díky Bohu za ně. Od samého počátku jsme si byli ovšem vědomi, že veškeré naše úsilí musí být zaštitěno modlitbou a každý z nás se o to svým způsobem snaží.

Už léta podporujeme vznik skupin, které se modlí za úctu k životu a za určité nemocnice. Ideálně má taková skupina 30-31 členů, z nichž každý se jeden určitý den v měsíci modlí a postí. Mohou se také třeba jedenkrát měsíčně scházet ke společné modlitbě. Některé skupiny se scházejí jednou týdně. Kdo by chtěl založit podobnou skupinu, může od nás dostat pomocný materiál. Důležité je také najít odvahu k otevřené konfrontaci se zlem na místě, kde působí.

Začali jsme se tedy v Praze od ledna 2000 modlit přímo u nemocnice. Vybrali jsme si ženskou nemocnici u Apolináře a schází se nás tam asi šest

každý první a třetí čtvrtek v měsíci od sedmi hodin ráno asi do půl osmé.

Je to pro nás všechny nová zkušenost a pocity jsou různé. Od trémy a rozpaků z veřejného „vystoupení“ přes děsivé vědomí, že se v budově před námi připravují matky a lékaři na zabití dětí, až po vděčnost za zbraň modlitby a pokoj z vědomí, že proti Goliášovi potratů bojuje s námi a za nás všemohoucí Bůh.

Kdo je v té době volný a chtěl by se k nám připojit, bude vítán.

Pan Milan Šumpík z Oskavy nám napsal, že by se rád začal modlit před některou porodnicí v Olomouci nebo blízkém okolí. Prosíme odvážlivce, aby se mu ozvali na níže uvedenou adresu.

Ještě krátce z jeho dopisu:

„Podle toho jak to půjde, se pozná, jestli je to Boží Vůle. Vše zasvěcují Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Milost a Pokoj Vám!“

Kontakt: Milan Šumpík, Oskava 58, 788 01, tel. 0602 593 112 (pouze ve všední dny od 7.00 do 15.00 hod.)

redakce

**Z PLAKÁTU SLOVENSKÉHO SPOLOČENSTVA ŽIVOTA
CYKLISTICKÁ MODLITEBNÍ POUČKA PO SLOVENSKÝCH PORODNICÍCH**

Když si díváme malému dítěti do tváře, nejprve si všimneme jeho očí. Očí, které jsou unímavé, usměvavé a hluboké zároveň. Vidíme drobný nosík, kulaté tvářičky a malá ústa, přeškrátná, když se usmívají. Je jedno, jestli se díváme na větší, malé, nebo právě narozené dítě. Rozvojem lékařské techniky se lidský pohled dostal i za brány narození do místa vzniku nového člověka a zjišťujeme, že ten krásný dětský vzhled můžeme pozorovat i tady. V děloze rozeznáváme dítě v plodu, který má za sebou pět, čtyři a dokonce i tři měsíce vývoje. Zdá se neuvěřitelné, že by na světě byl kdosi, kdo by při pohledu na tuto krásu nechtěl, aby to malé dále rostlo a přinášelo radost svému okolí i světu. Bohužel žijeme v takové době, kde opak je pravdou. Na světě jsou to milióny a na Slovensku tisíce případů ročně, kdy tato nádhera i cennost, stvořená pro lásku, končí v koši. Člověk, který má rozvíjet štěstí, dělá pravý opak. Co se dá s tím dělat? Nemůžeme chytat ženy, které jdou na potrat, ani vběhnout na operační sál a vytrhnout doktorovi kyretu z ruky. A tak zatím nenarozené dítě prohrává v souboji se strachem před budoucností, ztrátou kariéry, společenského postavení a lidským sobectvím a lhostejností. Moc toho nemůžeme udělat. Zůstává nám jen jediné - modlitba. Na první pohled se zdá, že to je málo. Ale když si představíme, že prosíme Nebeského Otce, který je Pánem světa, není to až tak málo.

LÉKAŘI, ZAMYSLETE SE!

Jsem matkou pěti dětí. Před časem jsem čekala další děťátko, které jsem s radostí přijala. Bohužel se stalo, že ke konci třetího měsíce jsem o děťátko přišla. Dostávala jsem sice udržující léky, ale nepomohly.

Atmosféra v nemocnici byla velmi deprimující. Po kontrole ultrazvukem mi lékař sdělil, že mé dítě již od devátého týdne nežije, že samo zemřelo. Lékař mi nezúčastněně sdělil: „Nemusí Vám to být líto, děti máte dost a raději byste měla přemýšlet o antikoncepci.“ Bolelo to a nechťelo se mi s ním vůbec diskutovat.

Spontánně jsem porodila mrtvé dítě. Alespoň tu milost jsem dostala, že nemusím mít pochybnosti o tom, že by došlo k omylu. Pak jsem ovšem musela podstoupit vyšetření, kterému se říká „revize“. Pro personál nemocnice jsem nebyla matkou, která ztratila dítě. Pracovali chladně a rutinně, jakoby se nic nestalo. Nedověděla jsem se příčinu smrti mého dítěte, nález z histologie se vrátil bez udání důvodu. Chtěla jsem alespoň vědět, zda to byla dcera nebo synek. Lékař jen zavrtěl hlavou - to se nepíše.

K těmto událostem patří další smutná „zajímavost“. Nejstarší dcera musela zůstat ze školy doma, aby se postarala o mladší sourozence. Šlo jen o několik dní. Šla tedy za příslušnou obvodní doktorkou, aby jí vystavila omluvenku. Paní doktorka se tázala, co se stalo. „Čekali jsme miminko“, přiznala dcera. Paní doktorka pronesla chápavě: „Aha, už vás bylo moc, co?“ Dcera nesouhlasila: „Ne, maminka o děťátko přišla“. Lékařka se udiveně dotázala: „A kdyby ne, to by vás bylo zase o jednoho víc?“ Má statečná dcera řekla: „Ano“. Lékařka mlčela. Hle, způsob uvažování některých lékařů!

Toto je svědectví maminky N. N. Víme, že mnoho lékařů uvažuje stejně, společenská atmosféra je dětem nepřátelská. Jsou však i výjimky.

Napište nám i Vy svá svědectví. Pomůžete tím i ostatním a možná i zdravotníkům, kteří se snad nad svým chováním zamyslí. Bude naší snahou, aby se smutná i radostná svědectví dostala také k nim.

Sylva Bernardová

DVĚ ŘEŠENÍ

Nechťené těhotenství? Jsou dvě řešení:

Đábel nabízí svou pomoc okamžitě, teď hned. Okamžité vyřešení problému, okamžitá úleva. Na chvíli. Bolestná ozvěna pak zůstává v srdci někdy do konce života.

Bůh neslyší na naše Okamžitě a Teď hned. Tiše nám nabízí jediné řešení, pro tuto chvíli zdánlivě tak bolestné. Odměna však bývá sladká: Radost z dětí a pokoj v srdci.

KÁZÁNÍ MONS. PHILLIPA REILLYHO

Modlitební akce „Operation Rescue“

Jdeme na křížovou cestu, na místo, které se jmenuje Golgota. Není příliš daleko od míst, kde dnes bydlí lidé, kde se prolévá nevinná krev a na kterém je Kristus ještě stále křížován. Nekráčíme tam však proto, abychom odsuzovali, ale jdeme tam s postojem, s jakým šel na Golgotu sám Kristus. Plnil vůli Otce a dal svůj život za záchranu světa. Především Maria tomu rozuměla. Věděla, že určitý čas bude trpět. Neprosila, aby nemusela trpět, ale trpěla s Ním. Obětovala svoje srdce s Jeho srdcem. Obětovala svého jediného syna Otci. Proto musí být náš úmysl a postoj našeho srdce takovýto: Jdeme jako Maria a doprovázíme Ježíše.

Biskupové a kardinálové se modlili před Bílým domem, aby nebyl schválen „potrat částečným porodem“. Modlili se i před Kapitolí, aby Kongres USA tento zákon neschválil. Ale prohráli jsme. Vyzkoušeli jsme všechno možné: politiky, výchovu, média.

Avšak to, co budeme dělat nyní, jsme měli dělat hned od počátku. Zkusíme to s BOHEM. Když to zkusíš s Bohem a budeš se ve dne v noci modlit, tvé modlitby budou vyslyšeny a rychle přijde spravedlnost.

Ale ne rychlá spravedlnost, na kterou myslíme my. Rychlá spravedlnost, kterou máme my na mysli, je ta, kterou měl na mysli i Petr, když přišli zatknout Ježíše. Rychle tasil meč a

uřadil sluhovi ucho. To bychom rádi udělali i my. Angažujeme-li se v hnutí pro život, vidíme-li to velké a mocné zlo, co všechno se děje, chceme to hned zastavit. Ale co by se stalo, kdybychom to udělali? Byla by naše modlitba vyslyšena? Říkám vám, že tato modlitba by byla vyslyšena jen tehdy, když Bůh uzná, že nyní je pro to správný čas. Jinak vyslyšena nebude .

Od začátku modlitební pobožnosti až do konce mlčte a dobře se modlete. Mnozí z vás se postí. Modlitbou a postem zvítězíme, protože síla a moc přichází od Boha. Když půjdeme, budeme hovořit jen s Blahoslavenou Pannou, ne mezi sebou navzájem. Prosíme o Mariinu přimluvu u Boha. O co prosíme, co je smyslem a cílem? Musíme si uvědomit, že jdeme na Golgotu. Ale je taky důležité, abychom tam šli se správným postojem srdce. Na první Golgotě bylo mnoho lidí a velký

hluk. Mezi tím, kdy bylo pro Pána všechno pěkně připraveno, a mezi Jeho zmrtvýchvstáním byl tento kopec - Golgota. A tam se to odehrálo. Tam nebyl pokoj a mír, ale křik a zuřivost a všude kolem lidé. Ale stáli tam i dva lidé, které, jak si myslím, musíme napodobovat, abychom sami pochopili, co se ve skutečnosti odehrálo. Byli to svatý Jan a Maria pod křížem. Na ně se musíme zaměřit.

Nebuďme překvapení, když tam nebudou všichni. Mysleme na to, že z dvanácti apoštolů, kterými to všechno začalo, stál na Golgotě jen jeden. Většina odpadla už dříve. Na neštěstí můžeme být i my kněží zrovna tak zbabělí jako vy. Jediný rozdíl spočívá v tom, že když jsme zbabělci my, víte o tom všichni. My kněží říkáme lidem někdy velice neradi pravdu, protože máme strach, že ztratíme na popularitě, že budeme odmítnuti, a že se ocitneme v trapné situaci. Když se však angažujeme a zapojíme se, musíme unést trochu této „trapnosti“. Tyto nepříjemnosti však pominou.

Chceme postupovat tak, aby bylo vždy jasné, že existuje nekonečné Boží milosrdenství. Důležité je následující. Bůh nemá zájem odstranit potratáře a ukončit dnes jeho činnost, kdyby tento potratář nezměnil své srdce. Doposud jsme to vždy zkoušeli s politikou a médií. Ale existuje jedno omezení všech činů a sice, že cokoliv děláme, máme to dělat s Boží vůlí v srdci. Myslet na to, co je Boží vůle, znamená přijmout za své nekonečně dlouhé Boží utrpení. Někdy to lidé nechápu a myslí si, že Bohu je to jedno, když přihlíží prolévání nevinné krve, že je slabý a proti těmto lidem nic nedělá.

Takto smýšlející však vůbec nechápu, co to je dlouhé Boží utrpení. Vyžaduje totiž velkou sílu a něžnost. Neexistuje nic silnějšího než skutečně jemná, vlídná a pokorná osoba, která jako dobrý rodič trpělivě čeká, že se dítě opět obrátí. Která hasnoucí knot nehasí a nalomenou třtinu nedolomí. Osoba, která ponechá čas na obrácení srdce, má trpělivost. Tak jako náš Pán. Zajisté mohl zastavit lidi, aby ho neukřížovali. Ale on to neudělal. Dovolil jim jej ukřížovat a zabít, než by připustil, abychom přišli do pekla. Příčinou

toho, že se Slovo stalo tělem a je pověšeno na kříži, je Jeho láska k nám. K potratáři a ženám, které jdou na potrat, k rodičům a přátelům, kteří tam ženy přivedou. On je chce zachránit, protože je miluje. A to musíme dělat i my.

Buďme sjednoceni s Ježíšem, který visí na kříži a obětujeme všechny nepříjemnosti, které z toho vyplývají, abychom tam mohli stát s Kristem. Obětujeme všechno za obrácení srdcí. Toto obrácení se musí uskutečnit u otce, u matky, v rodině, ve společnosti. Tomuto novému životu, tomuto děčátku v matčině lůně musí být umožněno, aby dostalo šanci získat rodinu, vlast, domov. Proto se srdce musí otevřít pro velkorysost.

Musíme vědět, že dříve, než je dítě potraceno, je již potraceno duchovně. Víte, co to znamená slovo „chtěné“, které se tak často vzpomíná? To není Boží slovo, protože každé dítě má být chtěné. Slovo, o kterém musíme mluvit my, je slovo „vítané“. Každé dítě by mělo být vítaným. Je to jako když přijdu k někomu domů a on řekne: „Ach, otče, nevěděl jsem, že přijdete.“ A já řeknu: „Hned půjdu pryč.“ A on řekne: „Ne, ne, zůstaňte.“ Ale pak řekne: „No ano, vlastně jsme měli jiné plány a vlastně nemáme ani dost jídla.“ A já odvětim: „Ano, ano, promiňte, už jdu.“ V této situaci se cítím nechtěný, protože nezapadnu do plánů toho člověka a zdržoval bych jej od toho, co zamýšlí. Ale když k němu přijdu a on řekne: „Ach otče, nevěděl jsem, že přijdete“, a já řeknu: „Promiň, hned půjdu pryč“, a on na to: „Vlastně jsme plánovali, že dnes večer půjdeme ven, ale to nevádí. Změníme to. A jídlo - ano, ano, máme dost. Bez problémů. Prostě se rozdělíme“, tehdy se cítím vítaný. A už to znamenalo jakékoli oběti nebo změny plánů, nazvat nový život v rodině vítaným - takovéto oběti

musí být přinášeny. I když to někdy způsobí nepříjemnosti pro rodiče, prarodiče nebo jiné lidi.

Jak změníme srdce člověka? Jak jej změníme pro otevření, velkorysé přijetí, které je nevyhnutelné, zvlášť když je dítěátko s vadou a znetvořené a potřebuje ještě více lásky a péče? Vy toho nejste schopni a ani já toho nejsem schopen. Toho je schopen jedině všemohoucí Bůh. My však můžeme naši modlitbou a postem otevřít dveře, aby Bůh nechal proudit svoji milost a tak měnit srdce. Potom bude dítěátko vítané. Jsou však i děti, které se sice narodily, ale jsou duchovně potraceny, protože je rodiče nikdy skutečně neakceptovali. Jsou příliš zaneprázdnění svými vlastními záležitostmi, než aby uvítali nový život, vzájemně se obohatili, milovali a darovali sebe sama jiným.

Oběť mše svaté je prolitím Kristovy krve, ne však znamením smrti, ale znamením života. Kristus prolíje svou krev až do poslední kapky a sjednotí se s námi ve svatém přijímání. To je postoj, s jakým se máme zúčastnit mše svaté. Prolévat svou krev za jiné.

To, co dnes uděláme, nebude mít možná dvacet let žádný efekt. Ale žena, která dnes podstoupila potrat, si snad za dvacet let vzpomene, že tehdy venku stáli lidé v lásce Kristově.

Pojďme na Golgotu a všemohoucí Bůh nám pomůže k vítězství v pravý čas. Pojďme a budeme se podílet na dlouhém Božím utrpení. Po mši svaté vystavíme Nejsvětější svátost. Ti, kteří nemožou jít s námi kvůli vzdálenosti a kvůli potížím s chůzí, zůstanou zde ve vzývání Nejsvětějšího až do té doby, než se vrátíme. To je neuvěřitelně důležité. My kněží se začneme modlit růženec a po modlitbě Vyznání víry, Otče náš a třech Zdrávasů vyjdeme v tichosti z kostela. Půjdeme v procesí k potratové klinice. Kněží odrecitují první část modlitby, ostatní druhou část. Potom se budeme modlit před potratovou klinikou a také při návratu pro závěrečné požehnání. Je důležité zachovat od začátku až do konce disciplínu. Mluvme jen tehdy, když to bude bezpodmínečně nevyhnutelné a jinak držíme „bobříka mlčení“. Vezmeme Golgotu, která se ve mši svaté slaví liturgicky i mysticky, ke Golgotě tam venku a srdce se obrátí. Potom se vrátíme k Pánu, abychom mu poděkovali a poprosili o požehnání. Je to velmi jednoduché a hluboké, je to pramen vítězství, protože tu máme co dočinění se zlem. Jako mladý kněz jsem si vždy myslel, že moje angažování v hnutí pro život by narušilo mé kněžské úkoly. V hnutí pro život pracuji již třicet let. Pomalu ale jistě jsem začal chápat, že to, co dělám jako kněz, je jedinou odpovědí na tento problém. Toto zlo totiž není možno zdolat žádnou lidskou námahou. Překonat je lze jedině nástroji a prostředky, které dal Ježíš své církvi a které jsou zřejmě především díky kněžím - oběť mše svaté. Tam je celý Boží lid pospolu,

postí se, modlí a prosí o přímluvu naší nejsvětější Pannu Marii, Matku Boží.

Všechno lidské snažení je důležité, ale my musíme využít moc Ukřižovaného a vzít do úvahy přímluvu Marie, Matky Boží, protože toto zde je démonické. Musíme se modlit a postit jako vdova, když ji Pán řekl: „Modli se a postil!“ Toto zlo nemůžeme přemoci bez prostředků a nástrojů církve. Laskavým a soucitným postojem naplněným modlitbami jdeme a vydáváme svědectví životu. Nikdo nebude moci diskutovat o tom, jak to děláme, ale všichni se budou ptát, proč to děláme. Děláme to proto, že si přejeme obrácení srdcí, milujeme matku a potratáře. Neděláme to kvůli odsouzení. Někdy se zapleteme do naší zlosti a frustrace a pronásledují nás myšlenky jako: „Proč to, Bože, nezastavíš dnes, teď? Už tomu konečně udělej konec a znič je ohnivým bleskem.“ Ale to není postoj srdce a myšlenky Ježíše Krista na kříži, nebo Jana a Marie pod křížem. Bůh trpí dlouho, protože si přeje obrácení srdcí, obrácení matky a potratáře. Přeje si i záchranu těch, kteří matky přivádějí na potratovou kliniku. On pro ně umřel, on je miluje. A to musíme dělat i my s úmyslem, že se sami obětujeme stejně smýšlejąc jako Ježíš Kristus, abychom získali obrácení srdcí. Tam, kde se už zdá, že temnota a smrt zvítězily, tam je svět vždy překvapen, když nastane zmrtvýchvstání a nový den.

Modlitbou, postem, mší svatou a přímluvou Matky Boží skrze, v a s Ježíšem Kristem nemůže prohrát. To Bůh nedovolí, protože přijímáme Boží vůli za svou a Boží vůle se má stát. Nestarejme se o to, co jsme dnes udělali nebo neudělali. Jednoduše nyní nechme konat Boha. Nechme Ho postarat se o to. Buďme v pokoji. Bůh

má radost z toho, co děláme. Děláme něco velmi pěkného pro Boha a pro život. A on bude konat. Potom uvidíme, co jsme dnes udělali. Lidé po celé zemi dělají přesně to samé, co dnes děláte vy. Obětují se v celé své bezmocnosti.

Všemohoucí Bůh ukazuje svoji moc, vždy □ země patří Pánu. On obrátí srdce. Potratáři se obrátili. Byly zavřeny potratové kliniky. V posledních měsících se jen v oblasti New Yorku tisíce žen rozhodlo pro život a bylo zavřeno sedmatřicet potratových klinik. Chci vás jen povzbudit. Pokud vás může vést církev, dovolte, aby vás provázel dobrý pastýř. Potřebujete církev a církev jste vy. Církev potřebuje vás a vaše svědectví. Nečekejte však na nejbližší modlitebni pobožnost proto, abyste šli ke klinice. Jděte tam hned. Nebojte se tam jít a stát tam s růžencem. Prosit a být tam přítomen s laskavým postojem naplněným modlitbami. Vra □ te se k té klinice a nabídněte ženám pomoc. Nepřipus □ te, aby v kterékoli klinice, na kterémkoli místě umíraly děti bez toho, aby venku stál někdo z Božího lidu a modlil se. Ony nemohou umírat bez naší přítomnosti. Musíme vydávat svědectví i pro ty, kteří tam pracují. Bůh si to přeje zastavit. A věřte mi, jen díky vaší přítomnosti se obrátí srdce žen, které tam vcházejí. Děti nesmí umírat bez naší lásky, bez toho, že by pro někoho něco znamenaly.

Jde o celý svět a Maria, Matka Boží, nás vede. Kráčíme s postojem Jana a Marie, kteří stáli pod křížem, a přitom sami sebe obětujeme s Kristem za odpuštění hříchů tohoto světa. Být pro-life znamená konec konců obětovat se s Kristem.

*Podle slovenského překladu
Mariany Páterkové z materiálů
JA zum Leben/HLI Rakousko, 1997*

JAK REAGOVAT NA... ?

„K potratu by mělo docházet zřídka, měl by být legální a bezpečný“

Objasnění: „Proč by k němu mělo docházet zřídka, když je to tak dobré?“

Objasnění: „Proč jste 'osobně proti' potratu, když je to tak dobrá věc?“

Paralela: „Které jiné věci 'osobně podporujete' a přitom jste proti nim?“

Zastánci potratu někdy používají toto heslo popularizované pro-potratovým prezidentem Billem Clintonem. Kdykoliv zastánce potratu trvá na tomto sloganu, měli byste se zeptat: Když je to tak dobrá věc a nemá žádné špatné účinky ani fyzické ani psychologické, proč by k němu mělo dojít zřídka?

„JÁ OSOBNĚ JSEM PROTI...“

Pro-life aktivista se může někdy setkat s pro-potratovým politikem, který ze sebe souká tu starou a otřepanou sebe-výmluvu: „Já osobně jsem proti, ale nechci vnucovat svou morálku jiným lidem.“ Je to varianta sloganu „K potratu by mělo docházet zřídka, měl by být legální a bezpečný“.

Můžete oponenta zahnat do úzkých jednoduchou a přímou otázkou: „Proč jste osobně proti potratu?“ Zastánce potratu bude donucen buď na otázku odpovědět a v tom případě můžete odhalit přetvářku, která se skrývá za jeho myšlením, nebo odmítne odpovědět.

Tento slogan je nesmyslný, protože od sebe odděluje čin a postoj. Když stojí člověk před možností volby týkající se nějakého morálního problému, je jen logické, že se bude řídit svým přesvědčením. Proč by měl někdo, kdo je proti potratu, volit potrat nebo ho

nějak jinak podporovat?

Když někdo používá tento slogan, zeptejte se ho, které jiné aktivity podporuje a přitom je proti nim, a ihned odhalíte jeho nelogický postoj.

Je 'osobně proti' rasismu a přitom proti němu nevystupuje?

Je 'osobně proti' proti útokům na homosexuály, ale odmítá udělat něco konkrétního k jeho zastavení?

Je 'osobně proti' bombardování potratových klinik, ale odmítá něco konkrétního pro to udělat?

Neoliberálové samozřejmě dělají všechno podle svého svědomí! Tímto sloganem 'osobně proti' chtějí dosáhnout dvou věcí:

1. Představit se jako zásadoví, zatímco sedí na dvou židlích.
2. Ovlivnit ty méně průbojně, kteří jsou nakloněni pro-life aktivistům, aby zůstali stranou a tím podali příklad „tolerance“ a „neodsuzování“.

(vybráno z diskusní příručky B. Clowese, Ph.D. o vedení diskusí se zastánci potratů v USA; možno objednat na adrese redakce)

pro-life

**pro volbu
(svobodnou)**

bez volby

Z VAŠICH DOPISŮ

A OPRAVDU SI TO NECHÁTE?

R.R.

Jsem maminka tří dětí. Rodiče se mně snažili vést k pravdě a poctivosti, ale ve víře jsem vychována nebyla. Vdávala jsem se jako pohan. Pod vlivem školy jsem byla zcela přesvědčena, že náboženství je přežitek, protože žádný Bůh není. A o církvi jsem toho moc dobrého neslyšela. Ve druhé polovině 80. let ve světě přeplněném lži a nenávistí ke mně pronikl pramínek Boží Pravdy a Lásky. Uprostřed milého společenství věřících jsem krok za krokem poznávala krásu křesťanské víry a o velikonocích 1992 jsem přijala svátost křtu. V té době už jsme měli dvě malé děti.

Velmi brzy jsem se doslechla o snaze dobrých lidí vybudovat zcela zničené poutní místo Maria Hilf u Zlatých Hor zasvěcené Panně Marii - Ochránkyni nenarozených. Pocítila jsem touhu být v této věci aktivní. Zнала jsem dívku z naší vesnice, která ve svém mladém manželství prožila již několik stresů za sebou, když ve stálé touze mít dítě o ně několikrát spontánním potratem přišla. A tu mě napadla myšlenka - popros Zlatohorskou Pannu o pomoc. To jsem udělala a také jsem bez vědomí oné dívky do Zlatých Hor poslala nějakou korunu na její jméno. Netušila jsem, že v té době je mladá paní opět těhotná. Brzy na to ji odvezli do nemocnice a já se později dozvěděla proč. Opět šlo o neobvyklé těhotenství. Dvoječata, jedno dítě na správném místě, druhé

mimo dělohu. Ona v těch dnech jedno potratila, aby se to druhé mohlo časem narodit živé a zdravé. Snad jsem si tím léčila cosi zraněného ve mně. Dnes jsou mi Zlaté Hory velmi blízké, i když ne na kilometry.

Když jsem já brzy po svatbě otěhotněla, měli jsme s manželem velkou radost - budeme mít dítě. Poněkud mi vyrazilo dech, když jsem při první návštěvě gynekologa dostala otázku: „A necháte si to?“ To je přece samozřejmé. Brali jsme se proto, abychom měli děti. Když jsem otěhotněla podruhé, otázka mě už nepřekvapila. Vlastně je to velká výhoda, že si lidé mohou rozhodnout, kolik chtějí mít děti a kdy se jim mají narodit. Úžasný pokrok lékařské vědy. Netrvalo dlouho a otěhotněla jsem potřetí, tentokrát nechtěně, neplánovaně. Bylo nám to jasné: Dáme to pryč. Jen jednoduchý lékařský zákrok a je po starostech. Nic se neděje, někteří to nazývají velmi nevinně porucha menstruace. Jistě mě velmi ovlivnily ony otázky gynekologů při každém těhotenství: „A necháte si to?“ Pokaždé se ptají aspoň třikrát. A žena je velmi jemně zmani-

pulována a získává přesvědčení, že má své svrchované právo volit život nebo smrt. Souhlasili jsme tehdy s onou tak lékařsky snadnou „miniinterrupcí“ - vim, že to přirovnali k operaci slepého střeva - a bylo po všem. Po starostech, po problémech. Porucha menstruace nebo zabití dítěte. Zní to velmi rozdílně a znamená to totéž.

Bylo to v roce 1988. V tomtéž roce jsem se poprvé dostala do křesťanského společenství a v roce 1992 jsem přijala svátost křtu. Teprve ve světle křesťanské víry jsem si uvědomila, co je to potrat, a pochopila jsem nesprávnost svého činu a hrůznost dnešních gynekologických praktik. „A necháte si to?“ Proč se ptají každé s takovou samozřejmostí? Zjednodušili jsme si život, to ano, ale za jakou cenu? Zabili jsme vlastní dítě. Tížila mě ta myšlenka. Jestliže člověk svého hříchu lituje, Bůh odpouští. Byl to hřích z nevědomosti. Přesto jsem zatoužila tento dluh splatit lépe. Téměř po deseti letech se nám narodil náš nejmladší chlapec - na mé přání a já se radovala z toho, že dluh je skutečně splacen. Byla jsem šťastná.

A také mě naplňovalo radostí, když jsem slyšela o tom, jak na Maria Hilf rozkvétá nové poutní místo. Otevřená náruč Panny Marie, která jakoby volala: „Pojďte ke mně, vy všechny maminky, které se bojíte o svoje děti, které jste je ztratily, já budu prosit s vámi svého Syna a ten dá vzejít novému životu v rodinách i národech. Pojďte se mnou všichni a prostě se mnou mého Syna za nevinné děti,

kteří nikdo nechce, za rodiče a lékaře, kteří zabíjejí.“

Se čtvrtým dítětem už nikdo nepočítal, ale stalo se. Tentokrát už nebylo co řešit. Ano, slyšeli jsme nářky rodičů, ale taky jsem věděla, co probíhá uvnitř v duši. A tentokrát už by to nebyl hřích z nevědomosti. „A vy si to opravdu necháte? Lidi, mějte rozum a dejte to pryč!“

Chce se mi křičet do celého světa: „Maminky, víte, co pod svým srdcem nosíte? Víte, jaký je to dar přímo z Nebe? A v modlitbě volám: Pane, odstraň z naší společnosti tu moderně krutou kulturu smrti. Dej světlo těm lékařům a zdravotníkům, učitelům a politikům, kteří s klidem v hlase mluví o jednoduchém lékařském zákroku a o svobodné volbě. Kteří zabíjejí v matekách odvahu, když znovu a znovu kladou tu hroznou otázku: 'A opravdu si to necháte?'“

Dnes už chodím s velkým břískem a doufám, že s Boží pomocí přivedu v tomto jubilejním roce (v srpnu) na svět naše čtvrté dítě. Upírám své oči k Panně Marii, Ochránkyni života, který nosím v sobě a vroucně za něj u ní prosím.

Nevěřím tomu, že nejsou ženy, kterých se potrat nijak nedotkne. Vždyť koho by se psychicky dotkla „porucha menstruace“. Ale myslím, že na druhé straně málokterá z toho vyvázne tak šťastně jako já. Potrat je lákavé jablko ze stromu poznání. Výdobytek moderní civilizace. Která žena zná předem jeho následky? Jediná správná cesta je ANO životu.

„Každé novorozeně přináší poselství, že Bůh ještě neztratil svoji důvěru v lidi.“

Tagore

Z DOPISU M. T., OLOMOUČ 28.4.2000

Když se člověk zamyslí nad Deut 30,19-20 nutně si musí uvědomit, že každý provedený potrat stává celý náš národ v prokletí a nemůžeme se divit, že situace je tak bezútěšná.

Jestliže jsme si vybrali zákony, které odporují Božímu řádu a Božím příkázáním, pak nemůžeme očekávat Boží požehnání, které by se jistě projevilo i po ekonomické stránce. Jasný případ vidíme v Irsku, kde jsou potraty zcela vyloučeny a Irská republika prožívá nebyvalý hospodářský rozkvět. Kdyby nebylo Božího požehnání, nepomohla by ani Evropská unie. Tímto chci jen upozornit na fakt, že kdyby si veřejnost uvědomila to, že žádný potrat není soukromou záležitostí a že nezůstane bez následků, mohlo by veřejné mínění nabrat jiný směr...

Přitom si ale uvědomuji, že i když odpůrci potratů jsou u nás v menšině, nejsme tak nemohoucí, jak by se na první pohled zdálo. Nedávno jsem mohla zažít krásné svědectví Boží milosti pro jednu maminku, čekající své druhé dítě. Dozvěděla jsem se od známé, že tato žena má za dva dny termín potratu. Stihla jsem obvolat některé věřící, takže jsme se za ni modlili zhruba jen jeden den. Modlitby ale šly k Bohu v podstatě z celé republiky, i když jich nejspíše nebylo mnoho. Ale „modlitba srdcem“ nahradí množství a tak jsme se mohli dozvědět za nějaký čas, že dotyčná žena na potrat nešla, i když jí manžel vyhazoval z domu a o dítěti nechtěl ani slyšet (chtěl auto). Bůh použil její rodiče, kteří ji podpořili. Sláva Pánu!

V měsíci březnu jsme konali večeradlo na odčinění urážek za hříchy potratu a musím říci, že předtím nás potkala řada nemilých věcí. Zlo velmi bránilo tomu, abychom se v modlitbě na tento

úmysl setkali. Přes mnohé těžkosti se šestihodinové večeradlo uskutečnilo a věřím, že jsme mohli i takto zachránit mnohé počaté děti...

Z DOPISU

R.R.

*To, co se zdálo velmi pravděpodobné,
už máme potvrzeno od lékaře.*

Vánoční dáreček. Dítě roku 2000.

A □ žije! A □ tedy ŽIJE!

Nebudeme mu v tom bránit.

*Človičku můj malý, chlvičku náš,
vítáme tě mezi námi.*

Budou nás přesvědčovat,

*že nejlepší řešení pro naši rodinu
je tvoje smrt!*

Budou nás přesvědčovat,

*že nejlepším řešením pro naše čtyři děti
je jedno z nich zabít!*

Neboj se! Já jsem i tvoje máma.

*Povinností matky je přece
bránit svoje děti.*

*Nabídnou nám útulné prostředí -
jatkou malých nevinných dětí.*

*Nepráli jsme si tě,
nepočítali jsme s tebou,
ale náš Otec, Bůh, který je v nebesích,
s tebou počítá,
miluje tě a možná má s tebou velký plán.*

*Proto, že jsme tě neplánovali,
přece nemáme právo tě zabít.*

Proč to svět nechápe?

Proč je dnešní svět tak krutě moderní?

Proč je dnešní svět tak moderně krutý?

*Lidi, mějte rozum a dejte to pryč!
Cožpak neumíte do pěti napočítat?
Jak to utáhnete, co tomu dáte do života?
Dejte to pryč!*

Myslete na svoje tři děti, které máte.

*Myslíme na svoje děti
a tebe drobečku, který ještě
nemáš tvář ani jméno,
tebe, kterého si nikdo nepřál,
tebe, který už žiješ mezi námi,
aniž to okolní svět tuší,
se bude učit MILOVAT.*

JEDNA MAMINKA PĚTI DĚTÍ NÁM NAPSALA SVÉ SVĚDECTVÍ:

Přečetla jsem si knížku „Proč pláčeš, Miriam“. Velmi na mne zapůsobila! Kdysi jsem také byla v situaci, že bych šla na „miniinterruptci“, jak bylo tehdy „moderní“. Naštěstí jsem těhotná nebyla. Měla jsem už čtyři děti - a to dvojčata ještě neměla rok. Prožila jsem týden pekla, bylo to strašné. Prosila jsem Boha, ať nejsem těhotná, že bych nezvládla tři mimina. Nechtěla jsem zabít své dítě. Jsem matka poněkud moc starostlivá a vystresovaná hned ze všeho (hlavně nemoci dětí). Přála jsem si, aby si Bůh dítě „vzal“ a dal mi ho až později.

Když děti trochu povyroستly, tak mne i napadlo, že bychom „mohli“ mít ještě miminko. A pak se nám nečekaně

počalo ještě páté dítě. Ale že jsem těhotná, jsem netradičně zjistila až skoro po dvou měsících. Bylo nám nejprve z toho nanic. Ale když i doktor při ultrazvukovém vyšetření řekl, že „miminko má asi 7-8 týdnů a tluče mu srdíčko“, tak jsem si uvědomila, že nosím v sobě život a pocítila jsem štěstí a začali jsme se na dítě těšit. I když jsem byla trochu neklidná z toho, že lidé budou říkat, že jsme se zbláznili. Tehdy ještě v mém okolí nebyl nikdo s tolika dětmi. Nyní je jich už daleko více a jsou to katolické rodiny.

Veřejnost žije v době temna - co se týče nenarozeného života. Proto je nutné o tom mluvit a psát, tisknout letáčky a brožurky. Napadlo mne: „Nezabíjej své dítě, zabiješ i sebe!“

BRAVO, PANE POSLANČE! Jiří Krotký, Chomutov

Kdo neviděl televizní Kotel [4.5.2000]s moderátorkou paní Jílkovou a poslancem KDU-ČSL panem Jiřím Karasem, přišel o mnoho. O zábavu i o poučení. Obával jsem se, že bude poslanec Karas vystaven útokům ze strany přítomných zastánců potratů, zastánců tzv. „práva žen na potrat“ atd., neboť právě problematika potratů byla tématem Kotle. Opak byl pravdou. Poslanec Karas od začátku až do konce sám ovládl scénu a zajistil vážný dialog s diváky a krátkými a jasnými větami zodpověděl všechny dotazy. Moderátorky nebylo vůbec zapotřebí. Její konfrontační scénář se nevydařil. Zcela ohromena tím, že obecnost stojí většinou za poslancem Karasem, zmohla se pouze na výkřiky: Vy jste tady sami katolíci! Děti jsou nechtěné! Dítě je dítětem teprve, když má vytvořenou šedou kůru mozkovou! apod.

Poslanec Karas vysvětloval moderátorce její pochybené názory za bouřlivého potlesku všech přítomných diváků. Otázku plánovaného rodičovství prostřednictvím neplodných období nechtěla moderátorka vůbec připustit a obrátila se proto na přítomného doc. MUDr. Hacha. Ten potvrdil účinnost zmíněné metody ve svém manželství. Šokovaná, že jí konfrontace nevyšla, dopustila se paní Jílková invektiv vůči poslanci Karasovi, když ho osočila, že jemu by v sexuálním životě nepomohla ani viagra. Pan Karas útoky paní Jílkové s klidem a nadhledem vyvracel a bezpečně obhájil svá tvrzení o zruďnosti potratu. Bylo to zdařilé vystoupení a pan poslanec Karas si získal většinu posluchačů.

PŘEDEVŠÍM POTŘEBUJE KOPEC LÁSKY L.D., Českomoravská vysočina

Moc ráda bych pomohla těm maminkám, které právě teď rozhodují o životě a smrti svého dítěte tak, jako jsem kdysi rozhodovala i já. Když jsem otěhotněla, věděla jsem hned od počátku, že se vdávat za otce mého dítěte nebudu, nemůžu. A takto jsem to oznámila i svým rodičům. Moc jsem se bála jejich reakce a vzhledem k těm svým obavám jsem si dodatečně uvědomila, že kdyby mi rodiče tenkrát řekli: půjdeš na potrat, šla bych asi bez velkého rozmyšlení. Považovala bych to za špatné jednání, hřích svých rodičů, nikoliv můj a to mě tenkrát dost (i když samozřejmě naprosto falešně) uklidňovalo. Byla (by) to pro mě jakási polehčující okolnost. (Tenkrát jsem také znala dívku, která byla ze strany rodičů doslova donucena jít zabít své dítě. Věděla jsem o ní, že by si to miminko nejraději však ona sama nechala)

Pro mé rodiče to samozřejmě byl šok. Máma mě nazvala „lehčí dívkou“ (to nebylo nic nového pod sluncem), ale přes všechny mé obavy mě z domu nevyhodili. Samozřejmě mi několikrát naznačili, že vzhledem k naší finanční situaci by se klonili k alternativě smrti, nikdy mi to však přímo neřekli. Jak se tedy rozhodnout? Břímě, které teď ulpělo na mých bedrech, bylo daleko těžší než kdyby to za mě rozhodlo okolí, rodiče. V době, kdy jsem oznamovala skutečnost nového života svým rodičům, zbýval jen týden do legálního usmrcení dítěte (do 3. měsíce). Já osobně jsem samozřejmě o těhotenství věděla dříve, se svou lékařkou jsem si již zařizovala potrat. Nebyla jsem si svým rozhodnutím vůbec jistá. Vznesla jsem jednou v

ordinaci lékařky dotaz, zda je možné si verdikt smrti pro dítě rozmyslet i po přešlém veškerém úředním zajištěním. Gynekoložka mne ujistila, že ano, že když si to rozmyslí třeba těsně před celým zákrokem, budou mé rozhodnutí respektovat. Do jisté míry mne toto uklidnilo. Lékařka mne správně také varovala před nebezpečími, které mohou být spojeny s absolvováním umělého potratem - výslovně upozorňovala na následnou možnou neplodnost.

Mám děti velmi ráda a život bez nich si nedovedu představit a mohu říci, že to byla „poslední kapka“, která mne naklonila jednoznačně na stranu života. Oznámila jsem tedy své lékařce, že si své dítě ponechám. K mému velkému překvapení mi lékařka radostně a mile řekla: tak jste se rozhodla pro lepší řešení.

Nebylo mi mnohdy vesele, být svobodnou matkou znamená jistý nenormální stav a společnost (zvláště na malé vesnici) vás vnímá jinak, odměřeněji, než vdanou paní a je to pochopitelné. Štěstím a radostí mne však naplňovala skutečnost klíčícího života pod mým srdcem. Bylo mi líto také mých rodičů, že na jejich bedrech ulpěla část mého břímě svobodného mateřství, ale vždy jsem říkala, že onen malý tvoreček přece za to nemůže a tudíž není možné jednat jinak, než zachováním jeho života.

Byl to skutečně krásný pocit, když se mi narodil chlapeček. V tu chvíli jsem teprve naplno pocítila krásné mateřství, které je pro každou ženu obrovským darem. Nikdy předtím bych nevěřila, že dítě může tak pozitivně

ovlivnit ženu. Samozřejmě jsem si vyčítala, že jsem svému synovi nedala otce.

Když byly synovi téměř tři roky, našla jsem svého nynějšího muže a přijali jsme spolu svátost manželství. Konečně jsme byli úplnou rodinou. Když jsme chtěli druhého potomka, nebylo to snadné. Druhý syn se nám narodil až 15 měsíců po svatbě s porodní váhou 1000 g v 7. měsíci těhotenství. První 4 měsíce tohoto těhotenství proběhly bez problémů, ale pak se mi výrazně zvýšil tlak.

Strávila jsem mnoho týdnů v porodnici na rizikovém oddělení, kde nám lékaři stále zdůrazňovali, že pokud nastanou vážné komplikace, budou se samozřejmě snažit primárně zachránit můj život. Je to nepochybně správný postup, pokud není možno jednat jinak, je nutné zachránit život matky, i když to stojí život nenarozeného dítěte. Nevyhnutelné jednání je takto ospravedlněno.

Tehdy jsem se obracela často k Bohu, aby mi dal zdravé dítě. Vše jsem pro něj obětovala. V sedmém měsíci jsem začala krvácet, přestávala jsem mít pohyby a chlapečkově srdíčko přestávalo pracovat. Tehdy jsem

podstoupila císařský řez a lékaři zachránili mě i mé dítě.

Moje maminka mi brzy po porodu druhého chlapečka telefonovala. Řekla, že je šťastná, že mě tenkrát nedonutila k potratu, když jsem čekala svého prvorozeného syna. Od této životní epizody uběhlo již několik let a oba synové jsou už školáci. Máme z nich všichni velikou radost, asi takovou jakou mají všichni rodiče ze svých dětí.

Dovolím si malinký dodatek nakonec: Když jsem prožívala ony těžké chvíle těsně před narozením svého druhého syna, hodně jsem se modlila k Bohu. Dnes vím a chci tímto apelovat na ženy v podobných situacích, které jsem absolvovala já - a to jak s tím či oním výsledkem (nemám právo soudit ženy, které se pod nátlakem okolí, z nevědomosti podrobily smrtelnému umělému zákroku) - že Bůh je milosrdný, dobře vás zná a ví, v jaké jste situaci, jak se cítíte a chce vám pomoci. Někdy mu nerozumíte, ale vždycky mu věřte, že On vede tou správnou cestou. K darování života stačí malinko místečka, o bochník chleba týdně víc, ale především dítě potřebuje kopec lásky. A ta rodičovská je úplně zadarmo.

Milá maminko,

pokud Vám během vyšetření v těhotenství lékaři sdělili, že Vaše dítě je nebo bude pravděpodobně postižené, nutí Vás k potratu a ráda byste si o tom všem s někým promluvila, můžete nám zavolat na telefonní číslo 0619-531117. Budete-li potřebovat jakoukoli pomoc, budeme se Vám ji snažit zprostředkovat.

Linka pro matky čekající postižené dítě:

0619-531117 nebo 0604-605513

Díky ti, maminko,
za tu nádhernou katedrálu,
kterou jsi postavila
z cihlíček vlastního těla.
Vybuodovala jsi příbytek
pro novou nesmrtelnou duši.
Ani andělé nedostali od Boha
takovou milost a moc!
Podílela jsi se na Božím stvořitelském zázraku -
Bůh spojil svoje síly s tvými
v tomto stvořitelském činu
a tak jste spolu dokázali,
že na této zemi
není nic vznešenějšího
než být matkou.
Proto žádná bytost
nemůže být tak blízko
Bohu Stvořiteli
jako lidská matka.
Jako ty, moje maminko!
Děkuji ti,
že jsi mi darovala život.

Tvoje dcera

*zaslala MUDr. Eleonóra Lukáčová,
Spišská Nová Ves, Slovensko*

Informační oběžník občanského sdružení Hnutí Pro život ČR

Redakce: Sylva Bernardová (sodoniuss@inbox.vol.cz), tel./fax: 066-7210566
Radim a Kateřina Ucháčovi (prolife@prolife.cz), tel.: 0604-959252
Adresa redakce: Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5 - Hlubočepy
Nihil obstat: P. Pavel Mayer OP
Sidlo společnosti: Janská 26, 586 01 Jihlava
Veškeré informace: Zdeňka Rybová (prolife@prolife.cz), tel.: 0603-976231
Internet: <http://www.prolife.cz>
Bankovní spojení: ČSOB - divize IPB, Perlová 5, 110 00 Praha 1
čú.: 159205438/5100, vs: 5030

Podávání novinových zásilek povolila Česká pošta, s. p., odštěpný závod Praha, č. j. nov 6490/99 ze dne 26.4.1999.